

osebită în spectacol grație interpretării sobre, tensionate, a lui Vasile Cojocaru, regia gășind în acest caz cea mai potrivită «cheie» a personajului. Nu sînt de vină, pentru excesele lor caricaturale, nici Nina Udrescu (Onka), obligată la efecte facile, criant monocorde, nici Eugen Mazilu (Onek), reușind să le estompeze în partea a doua a spectacolului. Linear, monoton, «baronul» lui Titus Gurgulescu e pus să-și facă gimnastica de dimineață (cu flotările de rigoare) în haine de zi, în timp ce «baroana» Diane Cheregi e obligată și ea să-și schimbe nu mai puțin aberant toaletele. Actrița are însă un joc nuanțat, care-o ajută să-și impună personajul, dincolo de distorsionările lui regizorale. Personaje simbolice, Studentul (Lică Gherghilescu) și Necunoscutul (Liviu

Manolache) nu-și trădează ambiguitatea hărăzită de text, dar devin parcă și mai nebuloase în spectacol. Chiar dacă Lică Gherghilescu aduce a orice altceva numai a student nu, în vreme ce Liviu Manolache se încapăținează să joace un înalt funcționar de poliție, preocupat să-și dezvăluie cît mai clar identitatea. Numai că, așa cum spune personajul său, «În vremurile noastre identitatea devine tot mai problematică». Chiar și pentru spectacolele cu piese de Mrozek. Cel de la Constanța nu-i chiar atît de rău și nici chiar atît de lung, pe cît e de plicticos.

VICTOR PARHON

BUCURIA UNEI REVENIRI

○ RUGĂCIUNE DE PRISOS de George Astaloș ● Traducerea: Eva Sîrbu ● CENTRUL INTERNAȚIONAL DE CULTURĂ ȘI ARTĂ «GEORGE APOSTU» DIN BACĂU ● Data premierei: 29 iunie 1991 ● Regia, scenografia și ilustrația muzicală: Mircea Marin ● Distribuția: Mirela Comnoiu [Maica Flavia], Maria Junghietu [Maica Justina].

După Robespierre pe scena Naționalului ieșean, spectacol ce a adus în premieră absolută una dintre cele mai interesante lucrări ale lui George Astaloș, iată că tot în Moldova, de data aceasta la Centrul Internațional de Cultură și Artă «George Apostu» din Bacău, condus de entuziastul

actor Geo Popa, se prezintă o altă piesă a cunoscutului poet și dramaturg din diaspora, **O rugăciune de prisos**.

Mircea Marin și două actrițe (Mirela Comnoiu și Maria Junghietu) sînt cei care au dat viață scenică piesei lui George Astaloș, piesă cu care Centrul «George Apostu» și-a deschis prima stagiune teatrală. Acest așezămînt cultural are menirea de a găzdui diverse manifestări, puse sub semnul înfrățirii artelor și al interdisciplinarității, și de a prezenta publicului creații ale artiștilor noștri din diaspora.

Spectacolul a fost montat de Mircea Marin în spațiul ce găzduiește muzeul cu sculpturile încercate de masivă cumînțenie și simplitate ale lui George Apostu, dar și expoziții aparținînd altor culturi. **O rugăciune de prisos** capătă astfel rezonanțe și semnificații mai ample decît cele date de o sală obișnuită.

Textul este o monodramă, cu un personaj principal, Maica Flavia, și un personaj mut, Maica Justina, închipuită de autor ca un spion al celei dinții. O primă intervenție a regizorului nostru a constatat în transformarea călugăriței Justina dintr-un spion în confidentă, prietenă, dușmană sau în martoră rece și distantă a frămîntărilor eroinei. Maria Junghietu a interpretat-o pe Maica Justina cu o reală putere de expresie. Cu ochii și trupul nemişcate, sau cu gesturi abia schițate de căldură sau ură, de înțelegere sau condamnare, Maria Junghietu a reușit să sugereze cele mai diverse atitudini și stări, transformînd în adevărat dialog tot ceea ce putea fi un simplu monolog.

Mirelei Comnoiu i-a revenit «partea leului», rolul călugăriței Flavia aflată pe punctul de a părăsi mînăstirea — locul constrîngerilor și al renunțărilor, locul supliciului și al îngrădirilor — pentru a ieși în lume, pentru a-și asuma viața adevărată, libertatea.

Într-un decor simplu — un crucifix în dreapta, o masă cu două scaune la mijloc și un scrin în fundal, în spatele căruia o pînză albă devine în final paravan, cu siluetele supradimensionate ale celor două eroine în clipa despărțirii — Maica Flavia, în interpretarea Mirelei Comnoiu, ne-a făcut părtașii meditațiilor sale dinaintea plecării. Monodrama lui George Astaloș nu conține decît foarte puține elemente de natură faptică; mai mult, eroina refuză să ne spună cine este sau cine a fost. În locul acestora sînt gînduri, reflecții și comentarii despre destinul omului, străbătute de numeroase aluzii la universul concentraționar, în așa fel încît plecarea din mînăstire se transformă într-un simbol al plecării oamenilor din lumea comunistă, închisă, către alte orizonturi. Există și un strigăt disperat adresat divinității, o revoltă împotriva indifferenței acesteia în fața numeroaselor fărădelegi, după cum există și ironie, ba chiar și ură și voluptate cinică atunci cînd vorbește despre Maica Justina ca spioană și întru chipare a ipocriziei. În confesiunile călugăriței Flavia, ce nu se deosebește cu nimic de celelalte femei, ba chiar nu mai vrea pentru nimic în lume să se deosebească de ele, poate fi descoperit omul cu slăbiciunile dar și cu visele frînte, fără milă, de ceilalți. Toate aceste nuanțe, după cum și drumul meandrelor sufletești, au fost reliefate de Mirela Comnoiu cu o mare concentrare lăuntrică, cu plăcute și calde inflexiuni ale glasului, cu măsurată și discretă expresivitate a gestului.

În ciuda unui spațiu închis, cu puține elemente de mobilier, cele două actrițe au știut să construiască relații, să comunice, evitînd monotonia sau repetarea situațiilor. Remarcabilă a fost creșterea ritmului și a tensiunii, determinată de nevoia din ce în ce mai puternică și mai fierbinte a eroinei de a pleca și a atitudinii fie de condamnare, fie de înțelegere și compasiune din partea alter ego-ului ei.

Muzica gregoriană și melos-ul unor vechi colinde au punctat din cînd în cînd spectacolul, nuanțînd momentele de autentică încordare.

ILEANA BERLOGEA

foto: Dorin Dodiță

Mirela Comnoiu și Maria Junghietu